

บทนำ

อีก...อีก...เสียงสระอื่นที่พยายามกลืนแล้วของเด็กหญิงตัวน้อยบนเบาะรถสามล้อปั่นดั่งเป็นพัทๆ ราวเสียงลมหายใจขาดห้วง เบาะกว้างพอที่น้ำจะนั่งสบายสำหรับผู้โดยสารซึ่งเป็นเพียงเด็กสองคนนั้นแคบลงทันทีเมื่อเด็กชายซึ่งเป็นหนึ่งในผู้โดยสารกางแขนขวางเชิงจนกินพื้นที่เกินครึ่ง สายตาจับจ้องอยู่ที่เด็กหญิงซึ่งกำลังเบียดเนื้อเบียดตัวไปจนติดขอบรถ มุมปากยกยิ้มทว่าไร้รอยเวทนา พอเจ้าของร่างเล็กที่กำลังสิ้นสะท้อนลบมองมา ประกายตาก็พรวรระยับคล้ายสนใจ แม้แพขนตายาวของเด็กหญิงจะชุ่มหยาดน้ำจันติดกันเป็นกระจุกน่าสงสาร

"ยัยชี๊แย!" เสียงประชดเย้ยหยันเสียดอีก

เด็กหญิงตัวน้อยเ้มปากแน่นจันเห็นรอยยิ้มที่ควรจะเป็นลั๊กยิ้ม ยามดีใจมากกว่าลั๊กน้ำตาอยู่อย่างนี้ ร่างที่เล็กอยู่แล้วห่อเข้าหากันจันแทบจะลืบติดเบาะนั่ง ก้มหน้างูดๆ อยู่กับอก ไม่กล้าแม่จะยกผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยในมือซับเช็ดน้ำตาให้ตัวเอง ถึงอย่างนั้นเสียงสระอื่นขาดเป็นห้วงก็ยังไม่เล็ดลอดมาให้ผู้ที่กำลังออกแรงปั่นรถได้ยิน

"เป็นผู้ชายอย่าแก้งผู้หญิงสิครับ ตัวโตกว่า...เป็นพี่ด้วย รังแกน้องไม่ดีหรอก"

"แก้งอะไร ยัยเนี่ยนะเธอ เหนอะ! ไม่มีใครทำอะไรก็ลำออยสะอื้น น้ำตาไม่เห็นจะไหลสักหยด!" เด็กชายลอยหน้าตอบ

ชายบั่นสามล้อได้แต่สายหน้า รู้ทั้งรู้ว่าเด็กหญิงตัวเล็กราวตุ๊กตาที่เพิ่งรับมาเป็นผู้โดยสารประจำร่วมกับเด็กชายที่ยึดเบาะนั่งเอาไว้คนเดียวมาก่อนถูกรังแกตั้งแต่วันแรกที่ร่วมเบาะโดยสาร การรอดอำนาจของเด็กชายที่แก้งดั่งเปียบ้าง เปิดกระโปรงบ้าง ไม่ก็ขยับเบียดนั่งขวางวางเขื่องจนเด็กหญิงแทบไม่มีที่นั่งนั้นแกได้แต่อ่อนใจ แต่นอกจากออกปากห้ามปรามแล้วก็คงทำได้แค่เร่งการเดินทางให้ไวขึ้นเพื่อเด็กหญิงจะได้ไม่ต้องโดนรังแกมากนัก

เชิงสะพานที่อยู่ตรงหน้าทำให้คนเป็นสารถึต้องละความสนใจจากเด็กๆ ที่ตนเองมีหน้าที่รับส่งถึงโรงเรียนทุกวัน เหยียงตัวสูงออกแรงปั่นมากขึ้นเพื่อสู้แรงโน้มถ่วงของโลก มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งขับปาดแข่งทำให้ต้องออกปากเตือนและบ่นอู้

"เอาๆ ระวังหน่อยสิคุณ จะรีบไปไหนหนักหนาอะ"

"โ๊ยัย..." เด็กหญิงตัวน้อยครางเมื่อหางเปียข้างหนึ่งถูกระตุกอย่างแรงด้วยมือของเด็กชาย

"ร้องเธอ ไหนละน้ำตา! เงยหน้ามาให้ดูซิ!"

เด็กชายยื่นหน้าเข้าไปกระชิบด้วยน้ำเสียงขู่เข็ญ มือกำหางเปียไม่ยอมปล่อย แถมยังออกแรงกระตุกไม่หยุดอีกด้วย

"อย่า...ปล่อย..." เด็กหญิงขอร้องเสียงสั่น ซ้อนตามองกล้าๆ กลัวๆ พอได้สบตาเด็กชายก็รีบหลบต่ำลงไปอีก

"ปล่อยแล้วจะกำอะไรละ" ปากพูดมือก็กระตุก หนั่งศึรชะที่ดึงเจ็บไปหมดทำให้เสียงสะอื้นของเด็กหญิงดังขึ้นมาอีก

"หึ! ก้มหน้าทำไม สะอื้นอยู่ได้ จะร้องก็ร้องเลยยัยซีแย"

มือเล็กวางฝ่าเซ็ดหน้าลงข้างเบาะเพื่อล้วงเข้าไปในกระเป๋าระโปรง
ก่อนที่มือน้อยสั้นเทาจะกำเป็นหมัดยื่นไปหาเด็กชาย

"อะไร! จะชกหรือไง กล้าเหรอ!"

เด็กชายลอยหน้าเข้ามาหาจนใกล้ ตาพราวระยับมองเย้ยหาเรื่อง
ก่อนจะกลายเป็นประหลาดใจเมื่อเด็กหญิงแบมือตรงหน้า กลางฝ่ามือ
มีลูกอมเปลือกสีหวาน

"ให้...ปล่อยเถอะนะ...เจ็บ...นะ..." เด็กหญิงเสียงเครือ ตาหวานน้ำ
ไปด้วยหยาดน้ำไหวระริกมองอ้อนวอน หน้าเหยเกไปตามแรงกระตุก
ที่ปลายหางเปีย เจ็บหนึ่งศิระชะมากเสียจนสุดท้ายก็กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่
รินตกลงมาบนหลังมือของเด็กชายที่ถึงกับชะงักไป

"ขอโทษ...ค่ะ..."

อาการนิ่งงันของเด็กชายทำให้เด็กหญิงตีความไปว่าตัวเองทำ
อะไรผิดให้เขาไม่พอใจอีก กลัวเหลือเกินว่าจะโดนแกล้งแรงขึ้น

หึ! เสียงหัวเราะดังในลำคอเด็กชายก่อนที่เขาจะยอมคลายมือ
คว้าลูกอมมาแกะเปลือกส่งเข้าปาก ไบหน้ายิ้มพอใจที่ได้เห็นทำให้
เด็กหญิงใจมาอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็ยังเกรงดวงตาพราวระยับที่จับจ้อง
มาอยู่ดี

"อ้อ...ใช้ได้ มีอีกไหม ส่งมาให้หมด"

เด็กชายริทำตัวเป็นจอมริตไถทันที ในขณะที่เด็กหญิงกระวี
กระวาดล้วงกระเป๋อย่างมีความหวัง น้ำตาหยุดรินแต่ยังทิ้งคราบเปีย
แฉะ แล้วก็ต้องหน้าเสียวเมื่อกระเป๋าระโปรงว่างเปล่า

"หมด...แล้ว..."

"หมดได้ยังไง!"

เด็กหญิงตัวเล็กยื่นคอหลับตากับประโยคชู้กรรโชก เมื่อไม่มี
อะไรมาซื้อความปลอดภัยให้ตัวเองแล้วก็กลัวเหลือเกินว่าจะโดนแกล้ง
อีก ริมฝีปากเข้มแน่นเมื่อหางเปียถูกกระตุก พอดีจ้งหะที่รถสามล้อ

ไหวโยกอย่างแรงเพราะคนถีบหักคันบังคับรถมอเตอร์ไซค์ที่ถือว่าแรงเครื่องยนต์มากกว่าปาดหน้าจะเลี้ยวที่คอสะพาน

"เฮ้ย!"

ชายถีบสามล้อร้องลั่น แรงโน้มถ่วงขาลงส่งให้รถสามล้อเคลื่อนไวกโดยไม่ต้องอาศัยแรงถีบ ทว่าไร้ทิศทางสะเปะสะปะ ล้อข้างหนึ่งปะทะเข้ากับขอบสะพานอย่างแรง กระแทกจนร่างของเด็กหญิงที่นั่งห่อตัวกระเด็นออกจากเบาะลอยออกไปนอกรถ ดวงตาก็ยังฉำฉำตาเบิกกว้างตกใจ มือยื่นไปหาเด็กชายหวังจะขอให้ช่วยยึดไว้ ทว่าคว้าได้เพียงอากาศธาตุ

ลมหายใจนั้นมือของเด็กชายที่ถือหางเปื้อนออกแรงกำแน่นไม่รู้ตัวเหมือนอยากดึงไว้ไม่ให้เด็กหญิงหลุดลอย แต่คว้าได้เพียงใบที่รูดติดมือ สีหน้าที่เคยวางเชื่องขามนี้ตื่นตระหนก ตาค้างมองร่างเล็กที่หล่นลงไปบนถนน มีผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยปลิวจากเบาะไปตามเจ้าของ ชายถีบสามล้อที่หันมามองร้องเรียกดังก้อง

"น้องนี่ร!"

เสียงเบรกรถดังสนั่นหวั่นไหวท่ามกลางความอลหม่านของผู้ที่สัญจรอยู่บนเส้นทางเดียวกัน เด็กชายบนเบาะรถสามล้อได้แต่เงิ่งงันอยู่กับภาพของเด็กหญิงที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นถนนอย่างตื่นตะลึงเท่านั้นเอง

ร่างเล็กแน่นิ่งถูกเข็นหายเข้าไปหลังม่านสีขาวย เด็กชายตามติดแต่มือหนึ่งจูงเขาออกไปเสียก่อน

"ออกไปข้างนอกนะคะ"

แม้จะถูกกันให้ห่างออกมาแต่เด็กชายยังชะเง้อมอง มือกำริบบิ้นและผ้าผืนน้อยแน่น ความกลัวที่ไม่เคยรู้จักเกาะกุมหัวใจดวงเล็กที่เคยโยโสเอาแต่ใจ

"นীর! นีรอยู่ไหน หลานสาวของฉันอยู่ไหน" เสียงหญิงชราคนหนึ่ง
ละล่ำละลักถามตั้งแต่ยังไม่ทันพ้นประตู

"แม่เนียน" ชายถือสามล้อก้าวเข้าไปหา สีหน้าไม่สู้ดีนัก "ฉัน...ฉัน..."

"นีรอยู่ไหนตามา หลานฉันเป็นยังไงบ้าง" หญิงชราหันขวับไป
มอง ไม่สนใจอยากรู้อะไรมากไปกว่าหลานสาว

"ผู้ปกครองไข้ไหมคะ ตอนนี้น้องอยู่กับคุณหมอแล้ว เชิญให้
รายละเอียดประวัติก่อนได้ไหมคะ" พยาบาลขยับเข้ามาหา

"ขอฉันดูหลานก่อนเถอะคุณพยาบาล พ่อแม่เค้าฝากไว้ เป็น
ยังไงบ้างก็ไม่รู้ โอ๊ย ฉันใจจะขาด สงสารคนแก่เถอะนะแม่คุณ"
หญิงชราอ้อนวอนเสียงเครือ ไม่มีใครสนใจเด็กชายที่นั่งเสียบก้ามือ
แน่น เขาเฝ้ามองหญิงชราเดินตามพยาบาลหายเข้าไปหลังม่านที่ตัวเอง
ไม่ได้รับอนุญาต และกลับมาพร้อมแพทย์ท่าทางเคร่งขรึม

"ผ่าตัดเชียวหรือ ไช้...ยัยนীর" หญิงชราเขาอ้อนเหมือนจะเป็นลม

ผ่าตัด! หัวใจเด็กชายเหมือนถูกกระตุกแรง หน้าซีดจนไร้สีเลือด
หู่ไม่ได้ยินอะไรอีกนอกจากเสียงสะท้อนที่ดังก้องไปมาแต่คำว่า 'ผ่าตัด'
ไม่เห็นว่ามีใครกำลังก้าวเข้ามาในบริเวณห้องฉุกเฉินอย่างร้อนรน
กระทั่งร่างถูกรั้งรวบเข้าไปหา

"น้อย เกิดอะไรขึ้น เป็นอะไรหรือเปล่า"

"แม่..." เป็นคำแรกที่หลุดจากปากตั้งแต่เหตุระทึกขวัญเกิดขึ้น
ดวงตาสลัดบนหน้าซีดเผือดของเด็กชายมองมารดาที่ไล่สำรวจไปทั่ว
ร่างของเขาอย่างหวงใย เช่นเดียวกับบิดาที่โผล่เข้ามาหา

"น้อยเป็นยังไงบ้างลูก แล้วนี่ลูกลงไปไหน ใครบอกฉันหน่อย
ได้ไหมว่ามันเกิดอะไรขึ้น" คนเป็นพ่อเรียกหาคำอธิบาย

"น้อยไม่เป็นไร แต่น้องตรรถ ป้า...น้อยทำน้องตรรถ" เสียงของ
ลูกชายแหบแห้ง

"อะไรนะน้อย" คนเป็นแม่ตกใจ หันไปมองสบสายตาสามี

ตามาขยับมาเริ่มต้นเล่าเหตุการณ์กับสองสามีภรรยา หางตาคอยเหลือบมองหญิงชราที่ทำท่าจะเป็นลมรอมร่อ แต่พอร่างเล็กที่ยังแน่นิ่งถูกเข็นออกมาก็รีบยกแยะยกยันหยุดตัวตาม เด็กชายไม่สนใจหน้าถอดลีของบิดามารดาที่กำลังฟังเรื่องราวจากตามา สองขาก้าวไวตามติด พอจะได้เข้าไปใกล้พยาบาลก็เข็นเธอเข้าไปในลิฟต์เสียก่อน

"ลิฟต์ผู้ช่วย น้องกลับไปอยู่กับผู้ปกครองนะคะ" เสียงสุดท้ายก่อนที่ประตูลิฟต์จะปิดกั้นสายตาของเขาจากเด็กหญิงตัวน้อย เด็กชายชะเง้อชะแง่มองตาม เขาจ้องตัวเลขบอกชั้นปลายทางของลิฟต์แล้วผลักประตูบันไดหนีไฟไว้ผีเท้าออกวิ่ง แต่ก็หันเห็นแค่เตียงของเด็กหญิงนั้นถูกเข็นหายเข้าไปในห้องผ่าตัดเท่านั้นเอง

โรงพยาบาลเป็นสถานที่ที่เด็กชายเคยเสียนมาตลอด แต่ยามนี้เขามาโดยไม่ต้องมีใครบังคับ สองมือยกพนมให้กับชายหญิงวัยกลางคนด้วยความรู้สึกผิด ก็มึนศีรษะต่ำจรดปลายนิ้ว ไม่มีมาดวงเบื้องหลังเหลือให้เห็น

"ขอโทษครับ"

คนรับคำขอโทษพยักหน้านิดเดียวเท่านั้น

"ผมขอโทษแทนลูก เราเสียใจและรู้ว่าไม่มีอะไรจะมาชดเชยสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วได้ แต่ขอให้เราได้รับผิดชอบทุกๆ อย่างนะครับ"

ศีรษะของบิดาที่ก้มต่ำต่อมาและสีหน้าสำนึกผิดของมารดาในสิ่งที่พวกเขาไม่ได้เป็นคนทำเพิ่มความรู้สึกผิดในใจของเด็กชายต่อการกระทำของตัวเอง ความผิดที่แก้ไขไม่ได้แล้ว...

"แค่คำขอโทษก็พอแล้ว อย่างอื่นไม่จำเป็นหรอกครับ เราขอไม่รับ" น้ำเสียงของชายวัยกลางคนราบเรียบเช่นเดียวกับแวนตาที่พอเหลือบมามอง ความมละอายก็แล่นไปทั่วร่างของเด็กชาย

"ขอเข้าไปเยี่ยมได้ไหมคะ เป็นอย่างไรบ้าง" มารดาของเด็กชาย

ขออ้ออง

"อย่าเลยครึบ ห้อองไอชียู...คงไม่สะดวกนัค" ค่ำปฎิเสธจะฟัง
นุ่มนวลกว่านี้หากน้ำเสียงจะไม่ราบเรียบราวกับตัตรอน เช่นเดียวกับ
ประโยคขอตัวต่อมาเมื่อนายแพทย์ท่านหนึ่งปรากฏตัว

"เค้าคงโกรธเรามากนะคะ" พี่สาวของเด็กชายเปรย

"เป็นแม่ก็คงโกรธเหมือนกัน ลูกทั้งคน...หัวใจพ่อแม่คนไหนก็
เจียนขาดทั้งนั้นละลูกเอ๊ย" น้ำเสียงมารดาเครีอ มองสีหน้าของลูกชาย
แล้วก็ไม่รู้จะพูดอะไรอีกนอกจากชวนสามีกกลับบ้าน

"กลับกันเถอะคะคุณ"

เด็กชายพะว้าพะวัง เขาก้าวตามการจับจูงของมารดากลับบ้าน
แต่หัวใจเหมือนถูกถอดไว้ที่หน้าห้องไอชียูนั้น พะวงถึงเจ้าของแพขนตา
ยาวขึ้นน้ำที่มองเขากล่ำๆ กลัวๆ

ขอโทษ...ขอโทษจริงๆ...อย่าเป็นอะไรไปนะ...อย่าเป็น...

บทที่ ๖

สิบแปดปีต่อมา...

กรุงเทพมหานคร

พื้นที่หลังเวทีแฟชั่นโชว์งานเว็ดดิ้งแพร์รายการใหญ่ประจำปี
ค่อนข้างวุ่นด้วยเป็นช่วงเปลี่ยนรายการจากงานเดินแบบชุดวิวาห์โดย
นิตยสารผู้หญิงชื่อดัง 'How to Love' ไปสู่การประกวด เหล่าดีไซเนอร์
ที่มารวมตัวกันเพื่อประชันผลงานต่างวุ่นอยู่กับการตระเตรียมนายแบบ
นางแบบให้พร้อมขึ้นไปอวดโฉมมือเป็นระวิง เจ้าหน้าที่แบ็กสเตจจึง
วุ่น แทบไม่มีใครคนไหนว่างมือ เว้นก็แต่หญิงสาวตัวเล็กบางที่ยืน
เก๋ๆ กังๆ ดูผิดที่ผิดทาง แม้บัตร์เจ้าหน้าที่ที่สวมคอคอยู่นั้นก็ช่วย
ให้เธอดูกลมกลืนได้สักเท่าไรนัก

"ขอทางหน่อยค่ะ"

หญิงสาวเบี่ยงตัวหลบวูบ ใบหน้าล้อมกรอบด้วยผมซอยที่เริ่ม
ยาวระบ่ำมีรอยหนักใจ นีรนาราใช้ว่าไม่รู้ว่าเป็นตัวเกะกะ แต่คำสั่ง
ของธิดาผู้เป็นนายจ้างปัจจุบัน เจ้าของร้าน Amore เว็ดดิ้งเฮ้าส์
ห้องใหม่ล่าสุดในวงการทำให้เธอต้องมาอยู่ที่นี่

‘ไปดูงานเดินแบบที่เว็ทดิ้งแพร์ มองหาชุดวิวาห์คอลเล็กชั่นใหม่ ที่ต่างจากงานในตลาดตอนนี้มาให้ได้ ฉันคุยกับออร์แกไนซ์* ให้เธอ มีสิทธิ์เข้าออกพื้นที่เตรียมงานได้ทุกส่วนแล้ว งานประกวดนะไม่ใช่ งานโชว์ของ How to Love อย่าไปผีดงานล่ะ ให้ดิฉันไปถ่ายรูปกลับมาด้วย แล้วแวะดูร้านที่ออกบูธปีนี้...เก็บโบรชัวร์มาลองศึกษาหน่อย งานหน้าฉันว่าจะออกบูธบ้าง’

นীরนาราถอนหายใจกับตัวเอง เธอเพิ่งเป็นพนักงานลูกจ้างร้าน Amore ได้ไม่ถึงสองเดือน เรียกได้ว่าประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับธุรกิจวิวาห์เกือบเป็นศูนย์ ไหนจะเรื่องถ่ายรูปอีก ทั้งที่รีตาสั่งไว้ อย่างนั้น พอเอาเข้าจริงดิฉันผู้ที่เป็นช่างภาพประจำร้านกลับหายไป ไหนก็ไม่รู้ สุดท้ายจึงต้องมางานตามลำพังกับกล้องสำรองที่ไม่ค่อย มั่นใจนักว่าจะถ่ายภาพได้ดีแค่ไหน

เชื่อว่าเกียงงอน แต่สิ่งที่ทำอยู่ตอนนี้เธอไม่มีทั้งความรู้และ ประสบการณ์จริงๆ ถ้าไม่เป็นเพราะงานโรงแรมที่ชำนาญกว่าโดน ทางเลขวิฤตเศรษฐกิจจนต้องกลายเป็นพนักงาน Leave without paid เกือบครึ่งปี นীরนาราก็คงจะวนเวียนอยู่เป็นคนโรงแรมตามสาย วิชาชีพที่รำเรียนมากกว่า

นীরนาราล้วงกระเป๋ายิบลูกอมที่มีติดอยู่เสมอมาแกะเปลือกส่ง เข้าปาก พอได้ลิ้มรสหวานเจี๊ยกลิ้นผลไม้สีหน้ายุ่งๆ ก็พอจะคลายลง ได้บ้าง เธอติดลูกอมมาแต่เล็ก เคยแอบคิดว่าเป็นเครื่องรางที่จะนำ เธอผ่านความลำบากไปได้เสียด้วยซ้ำ

ยังไม่ทันได้หายใจหายคอโล่งอก นীরนาราก็ผวาจนสุดตัวด้วย สองเท้าที่ขยับหลิกให้ทางที่มงานนั้นกำลังพาเธอถอยไปชนเข้ากับ ราวเสื้อผ้าที่ใครคนหนึ่งกำลังหยิบชุดอยู่ให้เหวโยก

"ขอโทษค่ะ"

* มาจากคำว่า Organizer หมายถึงผู้จัดเตรียมงาน

มือเรียวเล็กรีบยื่นออกไปคว้าไว้ก่อนที่ราวแขวนชุดสวยจะเอียงล้มลงมา แทนที่จะได้รับคำขอบคุณ กลับมีเพียงแวตาดุคล้ายรำคาญจากใครคนหนึ่งที่หยิบชุดหนึ่งในราวเดินจากไป ปล่อยให้หญิงสาวผู้อยู่ผิดที่ผิดทางได้แต่ยืนหน้าเจื่อนอยู่ตามลำพัง

อยากถอยออกไปจากพื้นที่ตรงนี้เสียที ทว่าแค่คิดประโยคคำสั่งของผู้เป็นเจ้านายก็เหมือนจะดั่งขึ้นมาในหัว

'ห้ามละสายตา สังเกตให้หมดทั้งชุดและคนนอกแบบ ดูนิสัยใจคอให้ดีๆ ด้วย ฉันไม่อยากจะพวกเพก* หาดิไซเนอร์ฝีมือดี งานเนี้ยบ แบบเรด พุดง่ายไม่เรื่องมากให้ได้ละรู้ไหม'

คนไม่มีหัวทางแฟชั่นและไร้เซนส์ในการอ่านคนอยากจะคงให้ได้สักสิบภาษากับโจทย์ของเจ้านาย แต่ก็ยังพยายามกวาดตามองไปรอบๆ อย่างสังเกตุ ก่อนหยุดอยู่ที่นางแบบในชุดวิวาห์เกาะอกสีงาช้างทรงเอไลน์หางยาวที่งามสง่าคล้ายเจ้าหญิงอย่างชื่นชม กล้องถ่ายรูปถูกยกเก็บภาพทันที

...สวย...คุณตั๋นน่าจะชอบ...

"นี่! หยุดนะ" เสียงแหงของดิไซเนอร์ชายท่าทางตุงตึงข้างกายนางแบบสาวสวยทำเอาคนกำลังกดชัตเตอร์สะดุ้งโหยง ปลายนิ้วเจ้าของเสียงกรีดขี้ที่มีมือผู้ช่วยดิไซเนอร์อีกคนหนึ่งซึ่งกำลังแต่งตัวให้กับนางแบบของตัวเองเช่นกัน

"เวล** นั่นของชุดฉัน หยิบมั่วเลยนะ จะหยิบจะจับอะไรก็เบิกบิกกายของหล่อนให้มันกว้างๆ หน้อยสิ!"

ไม่ผ่าน...ท่าทางดิไซเนอร์เจ้าของผลงานที่ถูกใจคุณสมบัติจะกระเด็นลั่นกรอบมาตรฐานของธิตาเสียแล้ว

หญิงสาวตัดใจทิ้งชุดสวยที่ประทับใจไปยังผลงานของดิไซเนอร์อื่นบ้าง นิสัยหญิงทำให้มองหาแต่ชุดเจ้าสาว แล้วก็กลายเป็นละลานตา

* Fake ปลอมหรือเสแสร้ง

** Veil ผ้าคลุมหน้า

กับชุดสวยต่างๆ ที่เห็น เลือกไม่ถูกจริงๆว่าจะนำผลงานไหนไปเสนอ
ธิตา เพราะแม้นางแบบผู้สวมใส่จะยังไม่ได้โพสท่าสวย แต่ก็งาม
จับตาจับใจทุกชุด

"จะถึงคิวแล้วนะคะ ดีไซเนอร์...นายแบบนางแบบ เตรียม on
stage นะคะ"

ความอลหม่านระลอกใหม่ถาโถมเข้ามา ดีไซเนอร์ทั้งหลายต่าง
มือเป็นระวิงตรวจเช็คความเรียบร้อยบนตัวนายแบบนางแบบ เสียง
กำซัปดาห์โพสท่าทางพีริเซนต์ชุดดั่งแข็งแะ

"จะถึงเวลาเดินแบบแล้ว ไปรอชมหน้าเวทีดีไหมคะ"

ผู้ประสานงานคนหนึ่งขยับเข้ามาหา นีรนาราที่ยืนเกาะเกาะเพราะ
ไม่รู้จะไปอยู่ตรงไหนอย่างไร มาถึงวินาทีนี้คนรู้ตัวว่าอยู่ไม่ถูกที่ถูกทาง
จะทำอะไรได้นอกจากเลียงออกมา

นีรนาราย้ายจากหลังเวทีไปด้านหน้า สายตามองหามุมเหมาะๆ
เธอลองกดโทรศัพท์มือถือหาติตณอีกครั้ง พอได้ยินเสียงจากระบบ
ว่าไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่เรียกไปก็ถอนใจ ท่าทางเธอ
ต้องทำหน้าที่ช่างภาพจริงๆ เสียแล้ว

ความไม่ชำนาญทำให้คิดหาตัวช่วยเป็นท่าเลดีๆ พอหันไปเห็น
ทัพช่างภาพของสื่อหลายสำนักตรงสุดปลายรันเวย์ก็ผิตหวังเพราะไม่
เห็นทางที่จะแทรกเข้าไปได้เลย ที่พอจะวางอยู่ข้างเห็นจะเป็นหลังแถว
เก้าอี้ข้างรันเวย์ แม้ทำเลไม่ดีนักเพราะติดกับเสาเครื่องเสียง แต่เธอ
คงไม่มีทางเลือกดีไปกว่านั้น

เสียงดนตรีที่ค่อยๆ เบาลงเป็นสัญญาณบอกว่ากิจกรรมบนเวที
กำลังจะเริ่มตัน หญิงสาวซึ่งนีรนาราจำได้ว่าเป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์
รายการหนึ่งก้าวขึ้นเวทีทำหน้าที่พิธีกรในงานอย่างคล่องแคล่วยิ้มแย้ม
รอยยิ้มชื่นชมพรายในหน้า เธอชื่นชอบผู้หญิงเก่งและหวังว่าสักวันตัวเอง

จะเก่งให้ได้อย่างนั้นบ้าง

การประกวดเริ่มต้นไม่นานหลังจากนั้น เหล่านางแบบก้าวออกมาอวดชุดเจ้าสาวสวยบนรันเวย์ แม้นีรณารাজยังขยาดอาการวีรของดีไซเนอร์หลังเวที แต่ก็ต้องยอมรับว่าผลงานของพวกเขาประทับใจ

นีรณาราคัดชัตเตอร์บันทึกภาพ มุมยื่นของเธอไม่ค่อยดีนักแต่ก็น่าจะพออะลุ่มอล่วยได้บ้าง ในบางจังหวะคนเป็นช่างภาพจำเป็นต้องละมือจากกล้องเพื่อล้วงกระเป๋าหยิบสมุดบันทึกมาจดรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ออกแบบ แม้จะวุ่นมือเป็นระวิง แต่ทุกอย่างได้ยินเสียงชื่นชมของหญิงสาวคนหนึ่งในแถวที่นั่ง

"ชุดสีงาช้างนั้นสวยนะ น้อยว่าไง"

คนรู้สึกเหมือนเจอคนต้องรสนิยมตรงกันเหลือบตามองหญิงสาวที่นั่งคู่ชายหนุ่มตรงหน้า อากัปกริยาเอียงกายเข้าหา มือแตะที่แขนแขน ฝ่ายชายดูสนิทสนม แม้เห็นเพียงเลี้ยวหน้า แต่รอยยิ้มยิ้มอ่อนโยนก็ยังชัด ชวนให้นึกเดาว่าน่าจะเป็นว่าที่คู่บ่าวสาวที่ชวนกันมามองหาชุดแต่งงานสวยๆ ไม่ก็แพ็คเกจดีๆ ในงานเว็ดดิงแพร์รี่

"สวย..." ชายหนุ่มลากหางเสียงตอบ สายตาจับจ้องบนเวที แล้วนีรณาราก็ได้ยินเสียงตีเฟียะที่แขนของเขาตามมา

"อะไรสวย ชุดหรือนางแบบ"

เสียงหัวเราะหุ่่มต่ำดังในลำคอ ก่อนที่ฝ่ายชายจะเอียงศีรษะเข้าหา กล่าวด้วยน้ำเสียงเอาใจ

"ชุดสีน้ำ สาวๆ ในนี้สู้เจ็ของน้อยไม่ได้หรอก"

ฝ่ายหญิงดูเหมือนจะยังไม่ยอมง่ายๆ ส่งสายตาดูพร้อมๆ กับเอ่ยอย่างจริงจัง

"ทำเป็นเล่นอยู่ได้ น้อยเป็นคนอ่อนนอยากจัดงานแต่งงานเองนะ ยังจำได้ไหมเนี่ย"

"จำได้ ไม่ลืมหรอก งานสำคัญของบ้านเรา"

คนแอบฟังสะดุดหูกับสรรพนามในน้ำเสียงทุ้มที่ทอดทางเสียงอ่อนหวาน สายตากลายเป็นเขม่นมองไม่รู้ตัว เครื่องหน้าของเขาเมื่อพิศมองเทียบกับหญิงสาวข้างกายก็พบว่าประพิมพ์ประพายละม้ายชวนให้เกิดคำถามตามมา

เจ้? พี่น้องกันหรือ

"งั้นก็จริงจ้งหน่อย ไม่อย่างนั้นก็ไม่ต้องจัดแต่งงานแต่งงานเนี่ย เจี้ย่งลำบากใจอยู่ว่าคนเขาจะมองยังงัย แม่กับป้าเองก็คงเหมือนกัน ถ้าไม่เห็นด้วยต้องอายจนวางหน้าไม่ถูกเพราะฤทธิ์ดื้อตันทุรังจะเอาให้ได้อย่างใจของน้อยละก็ เป็นได้บาปกันทั้งพี่ทั้งน้องขึ้นมาจากจริงๆ คราวนี้แหละ"

"ครั้งหนึ่งในชีวิตนะเจ้ น้อยอยากทำก่อนที่จะไม่มีโอกาส หรือเจ้ไม่รักน้อย...แค่นี้ก็ตามใจน้อยไม่ได้"

เกิดมานี่รณาร่าเพิ่งเคยเห็นผู้ชายตัวโตงอน คิ้วขมวดมุ่นเข้าหากัน ผลอดต๋วมองจ้องชายหนุ่มที่กำลังทอดเสียงอ้อนผู้ที่เขาเรียก 'เจ้' ปรกกายตาแพรวพราวคล้ายเด็กชายซุกซนที่แฝงแววเจ้าเล่ห์อยู่ในที่ที่เห็นทำให้นึกถึงจอมวางแผนไม่น่าไว้ใจที่จะทำทุกอย่างให้โลกหมุนไปตามแต่ใจ

"ฟังพูดเข้า! เพราะรักเรานี้แหละถึงจะขึ้นคานเป็นสาวแก่คาบ้าน เป็นขี้ปากชาวบ้านให้ป้ากับแม่หนักใจรู้ไว้ด้วย"

คนเป็นพี่ทั้งทางตาคือน้องชายที่หัวเราะรับขึ้นมึน ไม่เดือดเนื้อร้อนใจสักนิด แถมยังมีแกใจเลื่อนแขนไปโอบรั้งไหล่พี่สาวเข้าไปใกล้เสียด้วย

"คำคน ฟังทำไม แค่เจ้รักน้อย...น้อยรักเจ้ ใครจะว่ายังงัยก็ช่างเถอะ ไม่สำคัญสำหรับเราสักหน่อย"

นี่รณารอลอบมองความสนิทสนมของพี่น้องตรงหน้าด้วยความรู้สึกไม่ชอบมาพากล สายตาที่ควรสนใจการประกวดจับจ้องอยู่ที่คน

ทั้งสองไม่วางตา เผลอเสียวหูแอบฟังการสนทนาของสองพี่น้องจนลืมหหน้าที่ของตัวเอง

"แน่ใจจริงๆ เหมอว่าจะจัดงานแต่งงาน มันจะแปลกไปนะ... คนครอบครัวเดียวกัน"

"แน่ใจ งานแต่งงานครั้งนี้จะเป็นงานแต่งงานที่สำคัญที่สุดในชีวิตน้อย ต่อให้วันหน้าน้อยจะแต่งงานกับผู้หญิงอื่นที่ไหน...งานครั้งนี้ก็เป็นทีหนึ่งไนใจน้อยตลอดไป" น้ำเสียงฝ่ายชายหนักแน่นจริงจัง

"แต่แม่กับป้าละ...จะว่ายังไง เจ้เป็นห่วงความรู้สึกท่าน"

"เพราะอย่างนี้่น้อยถึงบอกให้เก็บไว้เป็นความลับของเราก่อนไปอย่ากังวลไปเลย น้อยจะเตรียมงานทุกอย่างให้พร้อม เอาชนิดที่ใครก็ห้ามไม่ได้แล้วเราค่อยบอกแม่กับป้า ถึงตอนนั้นต่อให้ไม่เห็นด้วยท่านก็ต้องตามน้ำปฎิเสธไม่ได้ แล้วก็ยอมรับโดยดีเพราะยังไงเราก็เป็นลูก...ทุกอย่างที่ทำได้เพราะความรัก น้อยเชื่อว่าท่านจะเข้าใจ" มือใหญ่ของฝ่ายชายจับมือพี่สาวมากุมไว้ ปลายนิ้วแข็งแรงลูบไล้

"แต่..." ฝ่ายหญิงเอ่ยได้เท่านั้นก็ถูกขัดเสียดก่อน

"เชื่อใจน้อยเถอะนะ...นะ" น้ำเสียงซักจูงไม่ทิ้งรอยหนักแน่นบอกนิสัยเชื่อมั่นเอาแต่ใจ พอๆ กับแววตาที่เขาใช้มองพี่สาว

นึรนาธาที่เผลอตัวเสียวมารยาทแอบฟังบทสนทนาของคนแปลกหน้าถึงกับตาโต สมองคิดปะติดปะต่อเรื่องราว แล้วคำว่า Incest ก็เหมือนจะหล่นลงมาทับหัว

สองคนนี้เป็นพี่น้องกัน...แอบวางแผนจะแต่งงานกันหรือเปล่า
เนี่ย!

"เอาแน่ไซ้ใหม่" คนเป็นพี่ถาม

"แน่สิ แล้วน้อยก็อยากให้เจ้เชื่อมั่นในตัวน้อยด้วย น้อยทำทุกอย่างเพื่อเรานะ"

คนเป็นพี่พยักหน้าให้น้องชาย มือทาบบนโครงหน้าของเขาอย่าง

อ่อนโยน

"โอเค ตามใจน้อย...จัดก็จัด"

"น้อยรักเงื้ที่สุด"

นึรนารามองชายหญิงตรงหน้าส่งยิ้มให้กันแล้วแอบกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ ไม่คิดว่าจะต้องมารับรู้เรื่องอะไรทำนองนี้ เผลอนึ้นหน้ามองแวตาทพรารระยับสมใจในดวงตาวารสีน้ำตาลของชายหนุ่มอย่างไม่ชอบใจนัก

ตาเจ้าเล่ห์! ผู้ชายตาแบบนี้ไม่น่าไว้ใจเลยสักนิด ยิ่งเป็นผู้ชายที่จะแต่งงานกับที่ตัวเองยังไม่เข้าใกล้

เธอมองฝ่ายหญิงที่ส่งยิ้มให้น้องชายพลางชี้ชวนให้ดูชุดแต่งงานสวยๆ บนเวทีแล้วแอบครางในใจ

สวย...เสียดายไม่น่ามีรสนิยมแบบนี้

การประกวดไม่อยู่ในความสนใจอีกแล้ว นึรนาราฟ่อนลมหายใจออกมาหนักหน่วง ไม่รู้ว่าจะทำให้ชายหนุ่มที่ตัวเองกำลังจ้องมองด้วยแวตาทพรารระยับนั้นหันมามอง แถมยังทันเห็นเธอทำหน้าบูเลี่ยน แวตาทคำถามแกมประหลาดใจที่มอมจ้องมาของเธำทำเธอแทบสะดุ้ง ลืมตัวมองสบดวงตาวารสีใต้ขนตาวาวเป็นแพรวกับผู้หญิงนั้น กระทั่งเห็นมุมปากของเขายกยิ้มอวดรอยนุ้มนบนแก้มจึงรู้สึกตัว รีบเสยกกล้องมองเลยศิระษะทุยได้รูปไปยังเวที ทำเป็นสนใจการประกวดหนักหนา ความรู้สึกคล้ายถูกจับจ้องไม่ลดละทำให้อดเบี่ยงแนวกล้องไปดู่ไม่ได้ พอพบดวงตาทพรารระยับรออยู่กลับเป็นฝ่ายตกใจจนนึ้วกระตุกกดชัตเตอร์โดยไม่ตั้งใจ

มอมอะไร!

นึรนารานึกค่อนทั้งที่ตัวเองเป็นฝ่ายไปสอดรู้สอดเห็นเรื่องของเขา ก่อนพอเห็นมุมปากบนใบหน้าคมสันยกยิ้มคล้ายล้อก็เ้ม้ปากน้อยๆ เลื่อนสายตามองเมิน เฟงความสนใจไปบนเวที แต่ยังรู้ว่ามี

สายตาที่ไม่ชอบใจตามติด ครอบงวมสมาธิจนเริ่มรำคาญตัวเอง

หาทำเลใหม่ดีกว่า!

คิดได้อย่างนั้นสองขาที่ขยับ นีรนาราตัดสินใจถอยออกมาจาก มุมที่ยืนอยู่ พยายามรักษาท่าทำให้เป็นปกติ แต่ยังคงเกร็งกับการถูกจ้อง มองอย่างไม่เกรงใจจนไม่ทันได้ระวัง่างก้าวของตัวเอง ถอยไปเหยียบ บนหลังเท้าคนข้างหลังเต็มแรง

"โธ้ย!" เสียงร้องของคนโดนเหยียบดังขึ้น ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะชัก ทำหน้าตามลัฏฐชาตญาณ ทำให้คนทรงตัวไม่มั่นคงเสียหลัก เซกลง เข้าหาเสาเครื่องเสียง

กลิ้ง!

สองมือของนีรนาราเลื่อนไปโอบก้มที่คล้องติดคอไว้แน่นด้วย อารามห่วงสมบัติของร้านยิ่งกว่าตัว กลัวจะทำก้มตกกระแทกเสียหาย หลับตาปีเตรียมตัวเจ็บตัว กระเป่าสะพายเลื่อนหลุดจากไหล่ ร่วงลงไปเทกระจาดข้าวของบนพื้น มีลูกอมที่เจ้าของพกติดกระเป่าเสมอ ตกกระเด็นทั่วไปหมด วินาทีนั้นมือใหญ่มือหนึ่งยื่นมาคว้าต้นแขนเธอ เอาไว้ได้ก่อนที่จะหล่นไปกองกับพื้นพร้อมเสียงเตือน

"ระวัง!"

เผียะ!

คำเตือนและการส่งมือไปช่วยยึดนีรนาราไว้ได้รับรางวัลเป็น อากาธาปิดเต็มแรง ท่ามกลางปฏิกิริยาตะลึงงันของผู้ร่วมรู้เห็นเหตุการณ์ ทุกสายตajibจ้องมายังหญิงสาวที่น่าจะล้มเพราะปฏิกิริยาความช่วยเหลือ อย่างหยาบคายแต่ไม่ล้ม เพราะแม้จะโดนบีบคั้นอย่างนั้น แต่เจ้าของมือนั้นก็ยังม่แกใจส่งมืออีกข้างมาคว้าต้นแขนเธอไว้ได้ดี และปล่อยโดยไม่มีมือติดออดเมื่อเธอทรงตัวได้มั่นคงพอ

"อะไรกันคุณ" คนโดนเหยียบโวยวายแทนคนมีน้ำใจ

นีรนาราหน้าเสีย รู้อยู่เต็มอกกว่าทำไม่ถูก ได้แต่รีบพึมพำขอโทษ

ขอโทษออกไป

"ขอโทษนะคะ...ขอโทษค่ะ"

"คุณคนนั้นด้วยสิคุณ ให้ดีคุณควรจะขอบคุณเขาด้วยซ้ำ" เสียงกำกับตามมาอีก สายตาหลายคู่ที่มองจ้องมาทำให้วีรนาทหน้าถอดสีทำอะไรไม่ถูก รีบกล่าวขอบคุณผู้ชายตาพราวที่ไม่ค่อยชอบนักอย่างรวดเร็ว ก่อนย่อตัวลงเก็บสมบัติส่วนตัวที่กระเด็นออกจากกระเป๋า สะพายรวมทั้งลูกอมเปลือกสีหวานแล้วก้าวออกมาจากบริเวณนั้นโดยไม่หันกลับไปมองอีกเลย

"อะไรของเค้าเนะ ทำเป็นผู้หญิงเนื้อทองไปได้ ชุ่มชุ่มแปลกๆ" อรุณชุ่นพึมพำ ตามองตามร่างเล็กที่ก้าวไวกๆ หายไปหลังแนวผู้คนที่ยืนดูการประกวด แล้วก็เลิกสนใจเมื่อหันมาเห็นน้องชายก้มลงเก็บอะไรบางอย่างใกล้ขาเก้าอี้

"อะไรนะน้อย"

"สมุด...กระเป๋า แล้วก็ลูกอมด้วย"

อนลวดสมุดเล่มเล็กและกระเป๋าสเงินขนาดย่อมในมือ หน้ายิ้มๆ ตามนิสัยคนอารมณ์ดีเป็นนิจทั้งที่เพิ่งเจ็บตัวเพราะมีน้ำใจมาหมาดๆ ส่วนลูกอมที่ว่าก็ฉีกเปลือกส่งเข้าปากเสียดด้วย

"อ้อ ก็นไปเรื่อย" คนเป็นพี่เอ็ด "ผู้หญิงคนเมื่อกี้ทำตกลงะมั้ง กระเป๋าเงินหรือเป่าน้อย ไหน...เอามาเปิดดูข้างในหน่อยสิ"

อรุณชุ่นมือไปขอรับมาดู แต่น้องชายทำเป็นไม่เห็น วางสมุดบนทีกเล่มเล็กลงบนตักแล้วจัดการเปิดกระเป๋าใบเล็กดูเองเสร็จสรรพ บัตรที่สอดอยู่ในช่องแบ่งเล็กๆ ถูกหยิบออกมามองแทบจะทุกใบ มือใหญ่ซ้าลงเมื่อพบว่าที่สอดอยู่ล่างสุดคือภาพถ่ายหญิงชราเค้าโครงหน้าใจดีคนหนึ่งอุ้มเด็กหญิงผมเปียผูกโบสวยส่งยิ้มอายๆ มองกล้องแหบออก ลีกระดาษออกน้ำตาลบอกอายุภาพว่าน่าจะผ่านมาหลายปี

"ตาย รูปตอนเป็นเด็กหรือเปล่า หน้าตาจุ่มจิมดีนี่" คนเป็นพี่
ชะงักหน้าเข้ามาขอดูใกล้ๆ ภูมิใจเด็กหญิงมากกว่าคนอ้วน

คนเป็นน้องไม่แสดงความคิดเห็น สลับบัตรอื่นมามองต่อ หนึ่งใน
นั้นเป็นบัตรประชาชน ภาพถ่ายติดบัตรที่ดูเหมือนนักศึกษา นั่นคือ
หญิงสาวที่ชุ่มช้ำ มารยาทแปลกๆ นั่นจริงๆ

"ใช่ของผู้หญิงคนตะกี้จริงๆ ด้วย"

"นี่รณาร..." อนาคตอ่านชื่อที่อยู่บนบัตรประชาชนซึ่งตรงกับชื่อใน
นามบัตรร้าน Amore อีกสามสี่ใบที่แนบอยู่พร้อมคำโฆษณา 'บริการ
งานวิวาท์ครบวงจร' ทำให้เขาคิดถึงท่าทางห้วงกล้อของเธอ

เป็นช่างภาพ?

"เอาไปฝากให้เจ้าหน้าที่จัดงานประกาศสิ น่าจะยังอยู่แถวนี้ ไป
ไหนได้ไม่ไกลหรอก" อรุษเสนอ แม้จะไม่ชอบนักที่หญิงสาวตัวเล็ก
นั้นปัดมือน้องชายของเธอเสียเต็มแรงทั้งๆ ที่เขามีน้ำใจ แต่พอนึกถึง
สีหน้าท่าทางเงอะงะของคนตกใจทำอะไรไม่ถูกก็อดเห็นใจไม่ได้

อนาคตไม่ตอบ สีหน้าแววตาของเขาที่กำลังพิศมองภาพนัรณารใน
บัตรทำให้คนเป็นพี่รู้สึกแปลกๆ

"น้อย"

"หือ?" เจ้าของดวงตาวารีหันไปมองสบสายตาสงสัยของพี่สาว
ลูกอมที่อยู่ในคอทำให้เสียงทุ้มลงไปอีก

"มีอะไรหรือเปล่า"

"จะมีอะไร อ้าว การประกวดจะจบแล้วเธอนั่น"

ชายหนุ่มเก็บข้าวของที่ไม่ใช่ของตัวเองลงกระเป๋าคาดเฉย
สายตาเลื่อนกลับไปยังเวที มองนางแบบในชุดสวยเดินควงดีไซเนอร์
เจ้าของผลงานไปตามรันเวย์เป็นการส่งท้าย

"ชุดสีครีมนั่นก็สวยนะเจ้ ดูเป็นผู้ใหญ่หน่อย...น่าจะเหมาะกับแม่"

"ชอบผู้หญิงแบบนั้นเธอ"

คนเป็นพี่ไม่ยอมปล่อยให้สิ่งที่ค้างใจไปง่ายๆ อาการลุกพรวดของน้องชายทำให้ออรนุชตกใจพอๆ กับการประทุษร้ายที่เขาได้รับ ถ้าไม่ได้ยินเสียงขอโทษขอโพยกลับมาคงได้ต่อว่ากลับไปแล้ว เวลานี้ถ้าจะมีอะไรให้ติดใจก็เห็นจะเป็นน้องชายตัวเองมากกว่า ไม่ค่อยจะเข้าใจสีหน้าคล้ายขำและแวตาทออันแสงของน้องชายที่มองตามผู้หญิงตัวเล็กเท่านั้น จะว่าเยาะก็ไม่น่าใช่ อนาคตอาจขี้เล่น แต่ไม่มีนิสัยชอบเยาะหยันเพศที่บอบบางกว่า

"รักเลยละ ผู้หญิงอย่างแม่...คือที่สุดในชีวิตน้อย" น้ำเสียงอันอ่อนโยนยามเอ่ยถึงมารดา แต่ไม่ใช่สิ่งที่ออรนุชอยากรู้ตอนนี้

"แล้วอย่างผู้หญิงตัวเล็กๆ ทำทางตื้นๆ เหมือนนกวางระว่างภัยละ"

"มีเธอเจ้...ผู้หญิงเหมือนนกวาง?" ออรนุชพูดเคล้าเสียงหัวเราะ ทำเหมือนเป็นเรื่องเล่น ออรนุชหรือตามองน้องชาย รู้นิสัยคนเล่นลื่นเสียงไปมา

"ก็อย่างเจ้าของลูกอมในปากน้อยนั่นไง"

"ไม่เห็นจะเหมือนนกวาง" ปากตอบแต่สีหน้าแวตาทอไม่ละจากสิ่งที่เกิดขึ้นบนเวที ทำเหมือนสิ่งที่โต้ตอบกันนี้ไม่ใช่เรื่องน่าสนใจสักเท่าไรนัก แต่คนนี้ก็อยากจับผิดยังซักต่อ

"นั่นแหละ ชอบอย่างนั้น?"

"อ้อ...ชอบอย่างนั้น แม่ต้องใส่สวยแน่ๆ เอ...แล้วป้าใส่ทักซิโดคู่กันเหมือนนายแบบดีไหมเจ้"

ท่าทางสนอกสนใจการประกวดเสียเหลือเกินทำให้ออรนุชไม่มั่นใจว่าไอ้ที่น้องชายบอกว่าชอบคืออะไรแน่ กำลังจะซักเพิ่มก็ได้ยินเสียงหนักแน่นแต่อ่อนโยนของน้องชายเสียก่อน

"งานแต่งงานของแม่กับป้า ถึงจะเข้าไปสักหน่อย แต่จะเป็นงานที่สวยงามที่สุดในชีวิตน้อยเลยละ"

สีหน้าและแวตาทอจริงจังแต่อ่อนโยนยามเอ่ยถึงบุพการีของออรนุช

ทำให้อรนุชหวนคิดถึงวันที่น้องชายเสนอโอเดียดังงานแต่งงานให้
บุพการีกับเธอ

‘จะดีเทรอน้อย งานแต่งงานของแม่กับป้าตอนอายุปานนี้...มีลูก
โตจนตีไม่ได้แล้วเนี่ยนะ’

‘ครับ’ น้ำเสียงอนลหนักแน่นจริงจัง เช่นเดียวกับแววตาที่คนเป็น
พี่รู้ดี

ดี้อ! เอาแต่ใจ!

นึล้อยากได้ต้องได้ของอนลจะว่าเพราะเป็นลูกคนเล็กที่ถูกโอบ
มาตลอดก็น่าจะได้ แถมยังเป็นลูกชายคนเดียวของบ้านที่มีหัวหน้า
ครอบครัวเป็นชาวจีนเสียด้วย เขาจึงไม่ต่างจากห้องใต้ของอาณาจักร
น้อยๆ ที่ใครต่อใครพร้อมจะตามใจไปเสียทุกเรื่อง แม้แต่ความคิด
แปลกๆ อย่างเช่นการจัดงานแต่งงานของป้ากับแม่ที่อยู่กินกันมาหลาย
สิบปีคราวนี้

"ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ เจ้ล่ะกลัวจริงๆ ว่าไอ้ที่ทำอยู่เนี่ยมัน
จะกลายเป็นเพลงกินเหตุ" ทั้งที่ตกปากรับคำเห็นด้วยกับน้องชายไป
แล้ว แต่อรนุชยังหวั่นใจ จะว่าเธออายุมากเกินกว่าจะวาดฝันอย่าง
สาวๆ ก็ได้

"เพลงตรงไหน ผู้หญิง...มีใครบ้างไม่อยากเป็นเจ้าสาวของคน
ที่เรารัก ผู้ชายก็เหมือนกัน...มีหรือไม่อยากเห็นคนที่เรารักกลายเป็น
เจ้าหญิง น้อยอยากให้แม่กับป้าได้มีช่วงเวลานั้น" น้ำเสียงของอนล
อบอุ่นอ่อนโยนจนอรนุชเคลิ้มตาม ก่อนจะนึ่วหน้าให้กับประโยคต่อมา
ของน้องชาย

"เจ้ก็เหมือนกันไม่ใช่เทรอ ต่อให้ยังไม่รู้ว่าแต่งกับใครก็เถอะ"
แววตาแกล้งยั่วทำให้คนเป็นพี่อดไม่ได้ที่จะซัดเสียดเข้าให้

"นี่! แชวไซ้ใหม่ จะหาว่าเจ้แก่ขึ้นคานไม่มีใครสนนั้นสิ" ออรนุช
ซิ่งตามองน้องชายที่หัวเราะพอใจ ก่อนกระซิบต่อมาอย่างเอาใจ

"ใครกล้าว่าเจ๊แบบนั้นเล่า น้อยแค่คิดว่าผู้ชายที่ดีพร้อมสำหรับเจ๊ยังไม่โผล่มาที่เท่านี้เอง เจ๊ของน้อยนะดีที่สุด...สวยที่สุดในโลกต่างหาก" อนุสรณ์ส่งสายตาดูไปให้พี่สาวอย่างเอาใจ

อรุณชัคค่อน้องชายที่ให้เป็นโอ้ แก่ถึงซึ่งหน้าดูแต่สุดท้ายก็ต้องยอมแพ้ สายหน้าเพราะไม่อาจต้านทานแวตาดูอันที่พราระยับของอนุสรณ์ได้

"พอๆ ดูโน่นเลย การประกวดจะจบแล้ว"

อนุสรณ์หัวเราะเบาๆ อย่างพอใจ แล้วความสนใจของสองพี่น้องก็เลื่อนกลับไปว่าการประกวดที่ดำเนินมาถึงช่วงสุดท้าย ช่วยกันมองพินิจพิจารณาสิ่งที่อยู่บนเวทีและวิจารณ์อย่างเข้าคอ กระทั่งอรุณชัคคิมประกายตาที่น้องชายใช้มองหญิงสาวตัวเล็กที่ลงมือทำร้ายร่างกายเขาไปเสียสนิทใจ

บทที่ 2

แม้จะพาตัวเองออกมาจากสถานการณ์หน้าขายหน้าไปยืนสงบใจ อยู่มุมหนึ่งของฮอลล์ใหญ่แล้วในที่สุด แต่ประกายตาพรวาระยับของผู้ชายที่ตัวเองได้ยืนกับหูว่าจะแต่งงานกับพี่สาวตัวเองยิ่งดูเหมือนจะลอยอยู่ตรงหน้า ชวนให้กระอักกระอ่วนจนอดไม่ได้ที่จะสะบัดศีรษะแรงๆ หัวจึงสลัดภาพนั้นทิ้งไปเสีย

"Incest...อึย..."

ลูกอมเม็ดหนึ่งที่ยังคาอยู่ในมือถูกจิกเปลือกส่งเข้าปาก ปกติเธอไม่ชอบตัดลิ้นใคร แต่คราวนี้นิรันดรา รู้สึกไม่ดีจริงๆ เธอรู้ว่าความรักเป็นความรู้สึกที่ไร้พรมแดนที่บงการไม่ได้ แต่ให้เจอเรื่องชายรักชาย หรือหญิงรักหญิงยังจะทำให้ใจยอมรับได้ง่ายกว่า

พอได้รสหวานเคล้ากลิ่นสตอเบอรี่อวลในปาก จิตใจที่กำลังลึบสนอลหม่านก็สงบผ่อนคลาย น้ำหนักล่องที่แขวนติดคอเตือนให้คิดถึงจุดประสงค์ของตัวเองที่มานงานแฟร์ครั้งนี้ นิรันดราผลักสองพี่น้องนั้นออกไปจากสมอง อุบัติเหตุเมื่อครู่ทำให้หนักหัว ไม่แน่ใจว่ากลองกระแทกโดนอะไรเข้าหรือเปล่า

"เป็นอะไรหรือเปล่านะ"

นัรนารายกกล้องขึ้นสำรวจความเสี่ยหาย โล้งใจเมื่อไม่พบแม่ รอยขีดข่วน เธรือบเก็บกล้องลงกระเป่าพลางเลื่อนสายตามองไปยัง ด้านหนึ่งของฮอลล์ ซึ่งจัดแบ่งเป็นส่วนออกร้านของผู้ประกอบธุรกิจ วิวอาห้ ถือเป็นอีกส่วนหนึ่งของงานที่ได้รับมอบหมาย สองขาก้าวเข้าไป

"สวัสดีคะ สนใจสอบถามก่อนได้นะคะ เรามีโปรโมชันพิเศษ สำหรับงานนี้โดยมีทั้งส่วนลดและของแถมคุ้่มค่ามาก ๆ เลยคะ" เสี่ยง เชิญชวนและมือใครคนหนึ่งที่คว่าหมับทำให้คนไม่ทันตั้งตัวตกใจ กระซากแขนกลับเต็มแรง

เสี่ยงผู้หญิงร้องอุ้ยตามมาทำให้นัรนาราหน้าเสี่ย รีบหันไปขอโทษ ขอโทษ

"ไม่เป็นไรคะ มองหาอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า ทางเรามีบริการ ครบวงจรคะ จะจงเป็นแพ็กเกจหรือบริการแยกก็ได้ ลองฟัง รายละเอียดโปรโมชันก่อนไหมคะ" พนักงานขายฉีกยิ้มหวาน ชักชวน นัรนาราให้เข้าไปนั่งฟังรายละเอียดโปรโมชันในบูธ

"เออ...มีโบรชัวร์ไหมคะ"

"มีคะ"

แผ่นพับถูกส่งมาให้จนถึงมือ ตามมาด้วยการขอเวลาสักห้านาที ของพนักงานขาย นัรนารามองเข้าไปในบูธ คิดถึงงานดูลาดเลาที่ เจ้านายสั่งไว้แล้วจึงพยักหน้า เพียงเท่านั้นรอยยิ้มของพนักงานขาย ก็หวานยิ้ม รีบจัดแจงพาเธอเข้าไปนั่ง นำเสนอสารพัดแพ็กเกจ พร้อม รายละเอียดมาเป็นฉากๆ ชนิดที่นัรนาราต้องหัวหมุนเพราะฟังแทบ ไม่ทัน

ห้านาทีที่พนักงานขายร้องขอผ่านไปนานแค่ไหนนัรนาราไม่รู้ ที่

รู้มีเพียงเหมือนกำลังตกอยู่ในวงล้อมของมาเฟีย เกิดมาไม่เคยโดนรุม
 ต้อน ย้อยุดอย่างที่กำลังประสบอยู่มาก่อน มันไปกับสารพัดโปรโมชัน
 ที่ถูกนำมาเสนอ พอหนีรณราเอ่ยปากปฏิเสธว่ายังไม่คิดซื้อหาแพ็กเกจ
 ส่วนลดและรายการแถมมากมายก็ประดิ่งเข้ามาพร้อมประโยคที่คนฟัง
 ไม่แน่ใจว่าโดนแอบด่าเข้าให้หรือเปล่า

"พี่รู้ว่าคุณน้องยังไม่ได้วางแผนงานแต่งงาน แต่แพ็กเกจดีๆ
 แบบนี้หาไม่ได้อีกแล้วนะคะ ซื้อไว้ก่อนเถอะค่ะ คุ่มค่าแบบนี้ไม่รีบ
 กว่าไว้ก็โง่แล้วละค่ะ"

สัญญาจองพร้อมปากกาถูกวางลงตรงหน้าคนรู้สึกเหมือนโดน
 มนตร์สะกด กระทั่งพนักงานขายร้องขอการชำระค่าจองนั้นแหละหนีรณรา
 ถึงได้ตกใจ เพราะสิ่งที่ควรอยู่ในกระเป๋าสะพายกลับไม่อยู่ในที่ของ
 มัน

"กระเป๋าเงินฉัน!"

ใช่แค่กระเป๋าตังค์ใบเล็กที่เก็บทั้งเงินและบัตร แม้แต่สมุดเล่ม
 เล็กที่เธอพกไว้จดโน้มนี่สารพัดรวมถึงรายละเอียดลูกค้าก็ไม่อยู่

หายไปไหน! หนีรณราหน้าเสียใจคอไม่ค่อยดี แทบจะเทกระเป๋า
 มองหา

"หายจริงหรือคะ"

พนักงานขายที่ย้อยุดหนีรณราไว้หน้ามอง ถ้ามด้วยน้ำเสียง
 แปล่งๆ แต่เธอไม่มีแก้มใจจะจับสังเกต สมองพยายามนึกทบทวนว่า
 ไปลืมไว้ที่ไหน พอนึกถึงอุบัติเหตุหน้าชายหน้าที่ทำเอากระเป๋าตกพื้น
 จนข้าวของเทกระจายขึ้นมาได้ก็ลึกลับพรวด เดินจ้ำจ้าวไปจากพนักงานขาย
 ที่ร้องอ้าวเสียอารมณ์เพราะปิดการขายไม่ลงทังๆ ที่เสียเวลาหว่านล้อม
 อยู่นานสองนาน

สองขาของหนีรณราขยับไหวๆ ก้าวกลับไปยังเวทีประกวด ภาวนา

ขอให้เจอสิ่งที่ตัวเองทำหล่นหาย ทั้งที่นึกใจเสียอยู่เหมือนกันว่าคงเป็นไปได้อยาก การประกวดที่เพิ่งจะเสร็จสิ้นทำให้บรรยากาศหน้าเวทีค่อนข้างจะพลุกพล่านไปด้วยผู้ร่วมงานที่กำลังจะแยกย้ายไปจากบริเวณนี้ ร่างสูงของใครคนหนึ่งเดินตรงมากับหญิงสาวหน้าละม้าย ทำให้ต้องรีบหลบวูบ

ไม่อยากจะเผชิญหน้ากับพี่น้องคู่นี้อีก

นอกจากแวตาวิวบับของฝ่ายชายแล้ว นีรนารายังไม่สนิทใจจะมองพี่น้องที่มีความสัมพันธ์ชวนให้ระอึกระอ่วนใจอีกด้วย

นีรนาราเดินเลี้ยวทิศทางเดินของสองพี่น้อง พอพ้นระยะก็แทบจะพุ่งปราดเข้าไปยังจุดเดิมที่ตัวเองทำขายหน้าข้างเวที แต่ไม่ว่าจะก้มหาเท่าไรก็ไม่พบสิ่งที่ต้องการ เธอหันรีหันขวางอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจขยับเข้าไปหาเจ้าหน้าที่ประจำเวที อาการพยักหน้าของเขาทำให้มีความหวัง รีบสาวเท้าก้าวตามไปพบเจ้าหน้าที่ประสานงานอีกคนที่พิศมองใบหน้าของเธอเทียบกับบัตรในมือก่อนจะยื่นกระเป๋าสตางค์มาตรงหน้า

"มีคุณผู้ชายคนหนึ่งเก็บได้ค่ะ"

"ขอบคุณมากค่ะ"

นีรนารารับกระเป๋าเปิดดูของข้างใน สตางค์แค่สองพันเศษมองคร่าวๆ อยู่ครบ บัตรไม่กี่ใบของเธอก็เหมือนกัน แล้วเงยหน้าไปถามอีก "เอ่อ...มีแต่กระเป๋าเธอคะ" แม้รู้ว่าแค่ได้กระเป๋าสตางค์คืนมาก็เป็นโชคดีหนึ่งในล้านแล้ว แต่สมุดบันทึกเล่มเล็กก็สำคัญสำหรับเธอเช่นกัน

"ค่ะ หายมากกว่านี้เธอคะ ทางเราไม่ได้หยิบอะไรข้างในกระเป๋าออกมานะคะ" เจ้าหน้าที่สาวหน้าเสีย กลัวว่าจะกลายเป็นโดนข้อหาลักทรัพย์เข้าไป

"ในกระเป๋าไม่มีอะไรหายค่ะ คือนั่นน่าจะทำสมุดจดตกด้วยนะ"

ค่ะ"

"อ้อ...คนเก็บได้ฝากแต่กระเป๋ไว้จริงๆ ค่ะ" คนตอบสีหน้าดีขึ้น
อย่างเห็นได้ชัด นีรนารากล่าวขอบคุณอีกครั้ง ใครคนหนึ่งก้าวเข้ามา
หาคู่สนทนาทำให้เธอจำต้องกล่าวลา ถอยออกมาอย่างเกรงใจ

นีรนาราคิดถึงสมุดเล่มเล็กที่จดอะไรไว้สารพัดแล้วให้นึกถอนใจ
เธอจดอะไรต่อมิอะไรไว้ในนั้นเต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นนัดหมายลูกค้า
ชื่อ เบอร์โทรศัพท์ติดต่อ ไอเดียและรายละเอียดที่บริบูรณ์ของลูกค้า
แต่ละคู่ด้วย แม้จะมีลูกค้าไม่กี่มากน้อย แต่ในสมุดเล่มนั้นคือทั้งหมด
"ตายแน่ัยนรีเอ๊ย...ทำไงดี ทำไงดี"

คนทำของหายคอตก หน้าเสียว ตื้อคิดอะไรไม่ออก อ่อนใจตัวเอง
ที่นับวันมีแต่จะซุ่มซำมพะอะพะเข้าไปทุกที

ที่ร้านจะมีสำรองไว้ไหมนะ จดไว้หรือเปล่า นีรนาราคิดทบทวน
แต่ก็ต้องตอบตัวเองเสียงเคราะห์

"ก็พอก...จดอยู่กับสมุดเล่มนี้เล่มเดียว จะมีได้ยังไงเล่าัยนรี..."

ร่างเล็กที่กำลังอ่อนเปลี้ยเพลียใจกระตุกเพราะโทรศัพท์มือถือ
ของตัวเองที่ทั้งร้องทั้งสั่น รีบกดรับเพราะจำได้ตั้งแตริงโหนว่าเป็นสาย
จากใคร

"นรีคะคุณต้า"

"อยู่ไหนนรี" น้ำเสียงมาดมั่นของคนคุ้นกับการออกคำสั่งดังมา
ตามสาย

"งานเว็ดดิ้งแพร์ค่ะ"

ใจอยากต่อประโยค...ก็คุณต้าให้มา...

"ฉันรู้แล้ว ตรงไหนของงานล่ะ ฉันอยู่ที่งานเหมือนกัน"

"เอ่อ...ใกล้ทางเข้าบูธงานค่ะ"

นีรนาราเหลียวมองไปรอบๆ หาแลนด์มาร์กสักอย่างเมื่อถูกถาม

ให้จำเพาะลงไปอีกว่าทางเข้าตรงไหนพลางนึกแปลกใจ

คุณตามมาทำไม หรือจะมาคุมเธอทำงาน...กลัวทำไม่ดี?

"ฉันกำลังเดินไปทางนั้นพอดี เดี่ยวเข้าไปดูบุธในงานด้วยกัน
หน่อย แค่นี้ละ" ลิ่นเสียงธิตาก็วางสายไป ไม่รอให้คนที่กำลังใจเสีย
ได้เอ่ยอะไร

นี่รณารได้แต่หน้าเงื่อนมองโทรศัพท์ที่นิ่งสนิทของตัวเอง

ถ้าคุณตำรู้ว่าเธอทำรายละเอียดติดต่อลูกค้าหาย... โอ๊ย...ตายแน่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)